

Misjonen i Manchuria og Argentina

MANCHURIA

Mukden, Manchuria, 2. juni 32. Kjære Misjons-Røstens lesere. Fredhilsener fra det urolige Manchuria til alle Guds hellige i det kjære Norge!

Det er nu lenge siden vi lot høre fra oss så vi vil derfor sende «Misjons-Røsten» noen linjer fra dette felt. Manchuria er nu blitt vel kjent utover hele verden gjennom de uroligheter som har funnet sted de siste 8 måneder. Ja det har vært en meget provende tid for alle som har hatt noe å bestille i dette land og ikke minst for oss som virker med evangeliet. Det hele kom så plutselig på og japanerne var så vel beredt på å ta hele Manchuria, så de kinesiske myndigheter var aldeles hjelpeløse og kunde ikke gjøre motstand. Den verdige «Exodus» som tok plass var vel muligens den største i Kinas historie. Mukden mistet nesten en halvdel av sitt innbyggertall og det så ut som vi skulde bare ha tomt huse å virke iblandt. Vår virksomhet var i en meget lovende stilling og vi hadde en hel del venner som var ferdig til å ta dåb, men nesten alle blev borte i løpet av noen uker. Det så ganske mørkt ut og ikke meget innbydende å åpne misjonens lokaler for møter da døde kroppar var å se utenfor våre dører og fienden sabelt ned uskyldige mennesker på den mest hensynsløse måte.

Gud gav oss seier i våre egne hjerter og på den mest uforferdede måte startet vi og holdt to møter daglig og Herren begynte å velsigne de fattige som ikke hadde midler til å flykte. På grunn av verdige roverbanger rundt om i landsbyene måtte farmerne i store distrikter flykte til Mukden og således blev byen vel fylt med folk igjen gjennom vintermånedene. Vi hadde således en herlig virketid iblandt landsbyfolket og mange overgav sig til Herren. En tid hadde vi stor tilstrømning av syke som søkte helbredelse og mange fikk motta stor hjelp fra Gud til både kropp og sjel. Mens de fleste av våre troende venner reiste til andre dele av Kina så var det ikke lenge innen deres plasser blev fylt av andre nye venner som tok sin tilflugt til Herren og vi blev storlig opmuntret i vår gjerning om enn stillingen så mørk og truede ut.

Den 22. mai hadde vi den store glede å døde 31 salige venner i vann ifølge Herrens befaling. Alle disse var kommet ut fra hedskapets mørke gjennom siste høst og vintermåner og hadde ikke hørt evangeliet for de besøkte våre møter. Foruten disse blev et langt større antall frelst som reiste videre innen anledning for å bli døpte. Vi doper nemlig ingen medmindre de går iblandt oss flere måneder og gir klart bevis for at de er virkelig frelst,

samt får tilstrekkelig undervisning i grunn sannhetene så de virkelig forstår hvad det menes å være en levende kristen. Vi er meget takknemlige for disse nye venner som er blitt lagt til Guds forsamling og ønsker at dere alle vil komme dem ihu i bønn, at Jesus skal velsigne dem med kraft fra det høie. Andens mektige dåp, så de kan bli brukbare i Herrens tjeneste i dette mørke land.

Siden vi startet virksomheten her, noe over 2 år siden har vi døpt 61 i vann og Herren har døpt nok så mange i den Hellig-And og ild. I vår virksomhet legger vi særskilt vekt på bibelstudium og har således seks bibelklasser hver uke. Vi finner at våre venner begynner å sette stor pris på Guds ord og flere gjør særskilt anstrengelser for å ta del i våre bibeltimer. Vi har allerede noen av våre troende venner her som gir al sin tid i Herrens tjeneste og vår bønn er at Gud skal ta ut mange for å sprede evangeliet iblandt Manchurias 30 millio-

ner mennesker.

Gud har også velsignet dette felt med flere nye misjonærer og virksomheten utvides eftersom vi blir istandsatte dertil. Hele dette store land trenger det fulle evangelium og mens vi bare har gjort en ringe begynnelse så håper vi at Herren skal sende mange flere vidner og dette folk skal gjennom evangeliet få anledning å omvende sig til Gud.

Er der ikke noen iblandt vennene i Norge som vil ha en andel i Manchurias frelse?

I alle disse år de Norske misjonærer har reist over Sibiria til Kina så har de mulinges ikke vært standset for den sannhet at Manchuria var muligens mere hedens enn mange andre felt i Kina.

Om Paulus hadde vært på reise fra Norge til Kina så er jeg sikker på at han ikke hadde reist Manchuria forbi men startet sin predikegjerning der og så reist videre. Skal vi fortsette med å gå Manchuria forbi med våre bøtner, midler og vidner?

Ropet lyder meget sterkt: «Kom over og hjelp oss!» Om du som leser dette føler medlidenhet for de mange millioner, som aldri har hørt om Jesus og hans frelsende nåde og makt, så still dig innfor Herren og spør hvad han vil du skal gjøre.

La det sinn være i oss som var i Kristus Jesus. «Og da han så folket ynkedes han inderlig over dem, ti de var ille medfarnne og forkomme, som får der ikke har hyrde. Da sa han til sine disipler: Høsten er stor, men arbeiderne få, bed derfor høstens Herre, at han vil drive arbeidere ut i sin høst.»

Til slutt et hjertelig takk for «Misjons-Røsten» som ikke går Manchuria forbi, men stanset op i Mukden og bringer bud om Herrens underbare gjerninger iblandt Herrens hellige i andre lande. Må Gud rikelig velsigne dere alle og kom særskilt dette nødvendige land ihu i deres bøtner.

Eders ringe broder i Herren
Martin Kvamme

Japanernes massemyrderier i Mukden. Indianerne vil gjerne høre ordet og tar imot det

ARGENTINA

Embarcacion F. C. C. N. A.
2. mai 1932.

Kjære lesere av «Misjons-Røsten»!
Guds fred til Guds folk i nord!

Her i Syden, i Syd-Amerikas indre — blandt indianerne — ser vi Guds frelse åpenbart. Et folk som satt i mørke, har nu sett Guds lys.

Gud arbeider herlig blandt indianerne og mange har blitt frelste i dette år. Evangelistene har virket til stor hjelp for virksomheten her. Mange indianere har først fått høre ordet av dem og er så kommet hit og blitt frelste. Etter nyttår var 2 evangelister ute og virket. De fant en flokk indianere som var villige til å høre ordet og som tok imot det med glede. Deres høvding var dod 10 dager før evangelistenes ankomst. Han hadde ventet på at noen skulde komme å fortelle dem om Gud. Han hadde sikkert på en eller annen måte hørt noe, men han døde uten å få vite mere. Hans folk bad om å få høre om Jesus.

Senere er flere kommet også fra andre steder og hører ordet. For å skaffe plass til alle som søker motene, har vi tatt ut alt som var i motesalen Til og med talerstolen tok vi ut og satte inn benker i hele lokalet, fra vegg til vegg. På verandaen utenfor har vi også fått plass til 60 stykker og det er stadig fullt. Vi trenger så meget til en større møtesal og håper vi med Guds hjelp snart skal få den. Om vår tro ikke slår feil.

På motene vidner indianerne herlig nu. I byen og blandt sitt folk i leirene likeså. Frelsen er blitt en livssak for dem og de er løst ut av syndens bånd.

Å se dette fullstappede lokale, alle disse menn på kne og høre alle disse be til den levende Gud er et herlig syn og gleder sjelen. Det påminner også om den trang der finnes etter å lære sannheten fra skriften å kjenne. Det er jo stort.

Vi trenger megen styrke til å undervise dem i ordet. Helbreiden har ikke vært god. Jeg har hatt god støtte av 2 innfødte argentinerere av vår forsamling, som hjelper mig meget når jeg er svak til legemet. Nu begynner jo også indianerne selv og hjelpe til. Malaria har herjet oss alle. Nu er en av småpikene våre svært dårlig. Be, venner, med oss!

Ondskapens makt vil nok gjerne stoppe dette verk. Men helvedes porte skal ikke få overnånd.

Broderhilsen

Berger N. Johnsen.

GUDS PLAN

III. (Forts.) Guds plan og satans. Den onde i Guds skapnings verden.

Gud give at det blev prediket i nord og syd! Disse djevlelsens barn er ikke absolutt onde, de streber efter det beste og det høieste, men det er frelse ved gjerninger de søker, ikke frelse ved den Herre Jesu Kristi forsonende blod. Vår Herre advarte oss i Matt. 13 om at hveten og uggresset er så like under veksten, at vi vanskelig kan skille det ene fra det annet. Det er ikke før høsten, ved denne tidsalders ende, når høstfolkene kommer, at også den store utskillelse vil komme, Hveten samles og bæres hjem, og uggresset opbrennes med ild. Jeg vet ikke noen alvorligere tanke å legge sig på hjerte for en hvilken som helst prest eller geistlig eller kristen mann eller kvinne, enn denne slående, forunderlige og forferdende lignelse. Man vilde ikke vove å predike om det, hvis det ikke hadde stått i Guds ord, og hvis ikke den Herre Jesus selv hadde sagt det. Der er en menighet som består av de gjenfødte, fyte av Guds And; og der er en menighet som består av sådanne som er fylt av denne verdens og denne tids ånd — gode, religiøse, kirkelege, til sine tider med en skjønn livsførelse, og dog er de like fullt

Av
REO. E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith»

djevlelsens barn; disse holder gudstjeneste sammen i de kristne kirker.

Hvilken fremgangsmåte er det satan benytter sig av innen menighetene? Djevelen forfører i våre dager selv de utvalgte innen menighetene. Resultatet er at der er gode, oppriktige, gjenfødte, bedende kristne, som ikke er oppmerksomme på djevlelsens listige knep, og djevelen bruker dem. De ikke bare arbeider efter ubibelske linjer, men de er fylte av ubibelske idealer og de forøker den forvirring som allerede hersker i kristendommen idag. La oss ta spørsmålet om menighetene. Hvad er menighetene? Teologer vil definere det på forskjellige måter, men vi vet at det kun er en menighet, og det er menigheten av de gjenfødte, født av Anden. La oss ta spørsmålet om Guds rike. Vi hører dette spørsmål behandlet fra nesten enhver prekestat, der skrives om det i alle aviser. Kristenheten blir ført bak lyset i dette spørsmål. Ingen kan tilhøre Guds rike, uten at være født påny, så

vår Herre Jesus. Vi blir ikke innlemmet hverken i Guds menighet eller Guds rike, ved dåp eller sakramenter, eller fordi våre foreldre var kristne, eller ved gode gjerninger.

Det er kun ved personlig tro på den Herre Jesu Kristi sonoffer på Golgata. Hvis jeg leser mitt nye testamente riktig er hver eneste Jesu Kristi disipler befalet å evangelisere verden. Ethvert Guds barns viktigste oppgave er å vinne andre for Kristus, å vidne om Kristus til jordens ender, ikke å gjøre verden bedre, ennskjønt dette også til sine tider vil vise sig som en naturlig følge, men det er ikke det som er menighetens oppgave. Deres gjerning er å kalle ut de utvalgte fra verden. Ifølge Jesu ord og ifølge apostelen Paulus' lære vil menighetens tilstand ved avslutningen være preget av forfall.

Verden vil ikke bli åndelig bedre, men værre, for der vil bli et stort oprør mot Gud og hans Kristus, organisert av satan. Det er hvad Guds ord lærer. Vi må derfor ikke la oss lede av menneskers tanker, hvor gode de enn måtte være. Vi har bare en veileder, og det er Guds ord. Satan har til sin

Forts. 4. side

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

Vårt kall til tjenesten

I Efeserbrevet 1, 20 og 2, 6 kunnjøres det oss, at Gud opreiste Kristus fra de døde og satte ham ved sin høire hånd i det himmelske, og dernest, at Gud i sin nåde levedegjorde oss med Kristus, opreiste oss med ham og satte oss med ham i det himmelske. Hvilken stor frelse!

Og hvad er nu Kristi gjerning på tronen ved Guds høire hånd, hvori hans disiple altså er kalt til å medvirke? Når tusenårsrikets time er oprundet, skal Kristus sitte på sin egen trone, efterat Faderen har lagt alle hans fiender under hans føtters skammel. Men inntil da sitter han ved Faderens høire hånd og tjener som vår yppersteprest ved å trede frem for oss og å forberne for oss (Hebr. 7, 25). Dette er hans nuværende stilling og virksomhet. Og er vi altså opreist med ham og satt med ham i det himmelske, er vi også kalt til å virke med ham i denne hans yppersteprestelige tjeneste. Hvilket herlig kall! Hvilken skjønnetjeneste! På samme tid som vi kjemper og strider troens strid herne, deltar vi i vår Frelser kongelige tjeneste ved Guds høire hånd! Mon vi har fått oss for denne seirrige tjeneste, hvortil vi er kalt og utvalgt?

Hvis vi undersøker kirkens historie, vil den vise oss, at når vælsignede Herres trofaste tjeneste ved forberne gav sig kjennelige utslag på jorden, hadde der vært våkne troens barn som hadde medvirket hertil ved trosterke bønner. Alle Guds særlige inngrep kunnjører at hans barn samarbeider med deres Frelser i forberne. Det er ikke så underlig at det lyder gjennom apostelen Paulus: «Jeg vil, at mennene på ethvert sted hvor de ber, skal oppleve fromme hender uten vrede og tvedragt.» (1. Tim. 2, 8). På ethvert sted! Kan vi da også be når vi går på gaten med de mange larmende røster rundt omkring oss? Jesus ber uophorlig oppe på tronen; har vi del i hans liv på tronen, så kan vi det også.

Men kan vi oppleve fromme, helige hender?

Vår anklager hvisker måske: Husker du hvad du sa, følte eller tenkte igår? Men trer vi frem for Gud i tro på Jesu blods sendende kraft, da vil vår bønn nå frem til ham som nu sitter på tronen efter å ha fullbragt sitt verk. Lovet være Gud for Jesu blod!

Hvor er Guds frelser råd underlig! Jesus «smakte døden for alle» (Hebr. 2, 9). Han hadde «medlidhet med våre skrepeligheter» (Hebr. 4, 15). Han blev fri-

stet for å «komme dem til hjelp som fristes» (Hebr. 2, 18). Derfor kunde han rope: «Det er fullbragt!» Og dog blir intet av alt dette åpenbart som fullbragt for oss — eller utvirket i oss, uten eftersom du og jeg ved tro motstrid det! Forunderlige samvirken! Jesus gir oss seiren — og vi gir Jesus seiren. I alle tidsaldre er dette skjedd ved troende bønn. Således vil også alle de store ting i Guds program fullbyrdes ved troens bønn.

Hvor når vil Guds hellige plan bli gjennomført? Hvor når vil pinsånden røre sig over all jorden, ikke med apostelidens begrensede kraft, men med en dobbelt og tredobbel makt? Hvor når skal Andens ni frukter høstes alle vegne? Hvor når skal Kristi legems enhet åpenbares, «at de alle må være ett, likesom du, Fader! i mig og jeg i dig»?

Det avhenger tildels av vårt bønneliv, de oppløftende eller senkende lender, av brudgommens og brudens felles tjeneste i forberne for en fortapt verden.

Kontingenten.

Nu er attår et halvår gått. Da det i fjor grunnet arbeidsstansen kom blev et halvt år som skulde betales var det mange som hadde betalt for et helt år på forskudd. Deres abonnement utløper nu. Vi vil være takknemlig om beløpene blir innsendt omgående.

Da vi i nær fremtid kommer til å sende postanvisninger til de abonnenter som skylder for første halvår 1932 vilde vi være takknemlig for å få oppgjør fra våre kommisjonærer snarest.

Ved en misjonsfest

hadde en taler blandt annet fortalt om en hertug som hadde skjenket misjonen årlig 20,000 kr. Han sluttet sin tale med de ord: «Så lenge der ennu gis slike hertuger, har det ingen nød med misjonsgjerningen.»

Derpå reiste en aktet misjonær sig og sa, at også han hadde en historie og fortelle. Til en av hans venner, fortalte han, kom en dag en mann klædt i tarvelige klær: han sa at han kom for å gi et bidrag til misjonen, hvorpå han tallet op 100 kroner på bordet. Vennen spurte da fra hvilken forening dette kom. Mannen svarte at det ikke kom fra noen forening, men fra ham selv.

— Ja, hvem er De da? spurte så vennen.

— Gjeitehyrden fra Valdheim, var svaret. De 100 kr. var hans årslønn. Han hadde nok å leve av uten disse penger, og derfor vilde han skjenke misjonen dem. Taleren sluttet fortellingen med de ord: «Så lenge der ennu gis sådanne gjeitehyrder, har det ingen nød med misjonen.» («Luth»).

Indisk misjon i England.

Fremtredende indiske kristne skal til høsten besøke England og holde foredrag på et stort antall plasser under en 3 måneders tid.

I en uttalelse om denne «misjon» heter det blandt annet: «Dette er det første tiltak i sitt slags og det kommer i andre land til å følges med den største interesse. Om det utføres i den rette ånd, skal det betegne en ny dag i Kristi verdensomfattende kirkes liv.

Vi blir alltid hos dig

Der kan komme krisetider for et Guds barn.

Asaf hadde det godt, hans hjerte frydet sig over Guds godhet. Han frydet sig over Herrens makt til å rense og bevare de rene av hjertet, og så lenge han således var optatt med Herren blev han i stille fred og lykke. Plutselig forandres hans syn. Jeg harmedes over de overmodige, sier han — blikket vendes enn mere mot verden og han utbryter — Jeg så at det gikk den ugudelige vel. — Stakkars Asaf. — Ser du i lenger Herrens godhet? De håner og taler i ondskap om undertrykkelser. De løfter sin munn op mot de høie, svarer han. Se dette er den ugudelige og evig trygge vokser de i velmakt.

Hans syn er forandret. — Asaf har du lyst til en kortvarig nydelse av synden? Jeg blev plaget hele dagen, og hver morgen kom til mig med tukt, er svaret. En krise i Asafs liv er inntrått, fordi han blev optatt med verden om sig. Hvordan er det med dig? Lyst til verdens nydelm. m. forener sig med begjær — og avindsyke. Herrens tuktelse aktes for en plage. — Og jeg tenkte efter for å forstå dette. Det var en plage i mine øine — sier han.

Inntil jeg gikk inn i Guds helligdom og gav akt på Deres endeligt. — Tenk så blind — bare se på det nærverende. De mange fordele, nydelser, — tilsynelatende makt og verdighet o.s.v., men ikke på deres endeligt. Er det så med dig?

Men Asaf — forstod du ikke at det var galt fatt med dig?

Jeg var ufornuftig og forstod intet, som et dyr var jeg mot dig. Mitt hjerte var bittert, sier han videre.

Lykkelige Asaf som atter ser riktig og erkjenner.

Jeg gikk inn i Guds helligdom, sier han.

Kjære medvander! kanskje også du er i vanskeligheter. — Du ser dig om — og bitterhet er ved å innta dig. Husk der finnes ingen bitterhet hos Gud. Gå derfor inn i helligdommen — forbli der i tilbedelse av ham som aldri var bitter, aldri gav efter for begjær eller jordisk nydelse. — Krise i ditt liv. — Kanskje også du merker at dine føtter er ved å tape feste. Muligens at også du er grepet av begjærighet til det nærverende, ved å se — og harmes. Gjør da som Asaf gjorde — få atter ditt syn klart. Se deres endeligt som begjær — misunner o.s.v. Gå inn i Guds helligdom — skynd dig — det kan gjelde ditt liv.

Hor Asafs glade utrop! Hvem har jeg ellers i himlen? og når jeg har dig, har jeg ikke lyst til noe på jorden.

Ja, Herren være lovet — som har gitt oss rett til å gå inn i helligdommen. Der blir synet klart, der åpner han sine herligheter for vårt øie og vi sier da med Asaf: Vi blir alltid hos dig.

Hilsen
Oskar Gamst.

Menighetens tjenere

Av O. Karlson

Da vi nu har sett forstanderens gode egenskaper for menigheten, så vil vi nu betrakte menighetens tjener som skulde bistå sin hyrde i hans ansvarsfulle kall.

Apostelen sier om menighetens tjener således:

Likens bør det menighetens tjener å være ærbare, ikke tvevungede, ikke hengivne til megen vin, ikke til slett vinning.

Hold fast ved troens hemmelighet i en god samvittighet.

Og disse skulde først prøves; siden må de betjene embedet, hvis de er ustraffelige.

Likens bør deres hustruer være ærbare, ikke baktalerske, men årvåkne, tro i alle ting.

En menighetens tjener bør være en kvinnes mann og vel forstå sine barn og sitt eget hus.

Ti de som tjene vel i menigheten bane sig en god vei og erhverve sig stor frimodighet i troen på Kristus Jesus.

Disse ting skriver jeg dig til, skjønt jeg håper snart å komme til dig, men forat du, dersom jeg tøver, skal vite hvorledes man bør omgås i Guds hus, som er den levende Guds menighet, sannhetens pille og grunnvold.

Diakon er et gresk ord som betyr tjener (dr. Nystrom), d. e. menighetstjener. Disse skulde bistå forstanderen og således ha tilsyn med forsamlingen og de fattige. Disse tjenere blev innviet til tjeneste med håndspåleggelse

og bønn som vi leser om i Ap. gj. 6, og i første Tim. 3, disse tjener får særskilte forskrifter i 1. Tim. 3, 8—13. Disse brødre skal ha et godt vidnesbyrd av dem som er utenfor (1. Tim. 3, 7), og være fylte med den Hellig And og «visdom» for å kunne beskjekes til denne tjeneste. Ifølge skriften, så skal disse tjenere ha de samme egenskaper som hyrden i menigheten som før er bemerket. Se f. eks. Rom. 12, 6—18 f. Ef. 6, 5—18. 1. Tim. 3, 3, 8, 9. Ap. gj. 6, 3. Tit. 1, 7—9. 2. Tim. 1, 13—14. kap. 2, 14—16. Tit. 2, 1 m. m.

Disse bibelspråk er en apostolisk forskrift for hvorledes en menighets tjener skal være i Guds menighet. Denne forskrift har enhver tjener å rette sig efter og således prøve sig om han er i besiddelse av de guddommelige egenskaper som tjerner i den første menighet hadde. D. v. s. i den apostoliske menighet, som bibelversene viser hen til!

Men sådanne tjenere som Ap. gj. 6 taler om, som er fylt av Guds kraft og en hellig ild innen i sig som en Jeremias (kap. 20, 9), og en som er undervist om Herrens vei som en Apollon, som med makt og myndighet lærer folket ut fra skriftene og gjendriver og halsnugger alle falske argumenter (Ap. gj. 18, 24—28), og en Filip som i Guds kraft forkynter Kristus for folket (Ap. gj. 8), og en Stefanus i Ap. gj. 7. «full

av den Hellig And» og vidnet; hårde halse og uomskårne hjerte og øren, i motstår alltid den Hellig And; som eders fedre» (s. v. (vers 51—60). Og hans sikt var som en engels arm (kap. 6). Og en Akvilas (Priscilla (Ap. gj. 18), som kjærlighet utla Guds vei for den ildbrennende Apollon, v.—o.s.v. Det er slike tjener og hyrder nutidens menighet trenger i dag, så de mange venge og dødsmeldte hyrder diakoner (tjenere) kan bli oppvakte og overbevist om sin darske og likegyldighet og efterlatenhet deres karakter er helt uademinert og som oppholder sig på falsk tilfluktsted (Es. 28), trenger til å få høre en Stefans. Det er ildvidner verden trenger idag, og da ville Ordet opples og de vantro vil falle på ansikt og tilbe Gud og forkynte at Gud er i eder (1. kor. 14)

Ingen ugudeligt skal kunne stå i de rettferdige menigh (Salm. 1).

Og da ville ikke dette forsøkelige virvar og de mange åndge myrderier*) rase rundt om by og land, dersom hyrden medtjenere var på sin plass i for Herren (Hab. 2, 1). Da vil de vokte Guds hjord og ha et ukent øie med den (1. Pet. 5, 2, 3), og ikke stride mot dem som går i Overhyrdsens spor, men se de mot all synd og urettferdighet.

Skriften forlanger at de skal prøves, og siden betjene embedet, hvis de er ustraffelige (1. Tim. 3, 10), og hvis de er ustraffelige, så blir de av Herren satt til en prøve blandet ket. Jerm. 6, 27. Jerm. 1, 18—21. Kap. 15, 20—21. Esek. 3, 8. Herrens tjenere skal ikke v tvesinnet eller tvevungent (1. Tim. 3, 8), eller «dubbelhjærte» (svensk. overs.) De tvesinnede Herren ikke bruke (Salm. 113). «De ustadige ånder som ke har fotfeste i Guds ord, de svever på sine egne fornøvilte veier. De er så som flyve lov eller fallende stener» — (anm. fra en gammel svensk overs.)

De mange Hyrder og tjener vår tid er meget beklagelige er lignet ved kolde fisker. —

Skriften og erfaringen vi at dette er sannhet. En Herr tjener som er fylt med Kjærlighet gjør ikke sin næst onit. (Rom. 13, 10). Nei, atter nei, han tenker ikke o — (1. kor. 13, 4—8). Han elsker sin neste som sig selv — (Gal. 14). En menighetstjener må de samme dyder som Hyrden han må ikke være kiva og partisk og ikke gjøre skjel på Guds barn, ti det er Guds ord (Ap. gj. 10, 34—) ikke ta imot urettferdige men efter Skriften domme en ferdig dom, som før er bemerket.

De må ikke ligne en kalkkullne som med sitt stygge skjeller når man snakker til o.s.v. Og heller ikke må man være påfuglen, ti den har en tyttig gang og en djevelsk sang (Luther).

*) Mord, d. e. hat, se 1. Joh. 3, kap. 2, 9 og 3, 14.

Vennestevne

avholdes på Løgen, Moss, lørdag og søndag 27—28. august. Predikende brødre og venner ønsker å delta og herberges bedes tilskrive br. Chr. Tveter, Klommestengt. 22, og br. Ludv. Jansen, Wulfsbergsgt. 13.
Velkommen i Jesu navn.
For forsamlingen
Joh. Martinsen. Jul O. Lind.

Vennestevne

Søndag den 7. august avholdes vennestevne i Betania, Rygge. Flere predikende brødre deltar.
Alle er hjertelig velkommen.
På vennens vegne
Hans Utne.

SPREDTE FELTER

Drammen.

Til «Misjons-Rosten»!
Den 28—29. mai var man samlet til stevne i Drammen.

Vennene innbød til stevne under emnet i Schibbolett nr. 62 «O, kom la oss lovsynge Jesus», og når det er emnet og alt av mennesket blir satt tilside, da skal ikke velsignelsen utebli.

Der kom biler fra Moss, Kragerø, Hadeland, Hallingdal, Berger, Svelvik, Sande og fra Holmsbu.

Ja innrykket blev så stort at vennens lokale blev så altfor lite.

Av predikanter var samlet Skoie, Daniel Nilsen, Grønnet og Kjelds, der sang, spilte og vidnet med stor frimodighet og begeistring om den dyrebare forløser og det land han har gjort istand for den elendige.

Ja de tilreisende venner medbragte også velsignelse fra Herrens hus, så da man reiste hadde alle den opplevelse at man hadde vært i Herrens hus.

Måtte Gud la oss få flere stever hvor kun han blir ophøiet, æret og takket, og at Guds barn isannhet måtte alltid være i den stilling at de av hjertet synger: «La verden så beholde alle andre ting for sig, av nåde blot å freises og bo i Herrens hus, bevart under alle stormens brus.»

En broder.

Fra Solbergelven.

Søndag den 19. juni hadde vennene i Håbet, Solbergelven innbudt til søndagsskolestevne. Efter innbydelse fikk jeg den glede å delta med på dette stemne, som blev en herlig og minnerik dag. Br. Abrahamson fra Sætre i Hurum kom med en stor skare søndagsskolebarn og likedan br. David Eriksen fra Drammens-distriktet, så der var samlet en riktig gild barneflokk til stevne den søndag.

Det så til en begynnelse ut som dagen skulde mislykkes for oss på grunn av det dårlige vær, men det blev en i alle deler fin dag for barna — ja de voksne med.

Tollefsen, Solbergelven, åpnet møtet med Guds ord og ønsket barna velkommen. Det var en stor skare staute gutter og piker å tale til, og det kjentes så åpent for mig å dele ut livets ord. Barna blev grepet og lyttet oppmerksomt til i møtene som holdtes for barna deltok flere medtale. Br. Abrahamson, D.

Eriksen, Tomine Evenstad J. Sorensen m. fl.

Det var riktig festlig å være med barna og marsjere helt op til Solbergelvens spindri med strenghemusikken i spissen. Alles om tindrete av glede og tilfredshet. Det var liv og sang og David var fullt optatt med å glede barn med sine leker, som vakte latter og interesse.

Dagen gikk meget hurtig, så barna måtte gjøre sig ferdig til hjemreisen. Det var sikkert en opplevelse for dem alle å være med. Håper til Gud at resultater av stevnet ikke uteblir.

S. T.

Predikant O. Karlson

har sendt oss en artikkel der bærer tittelen menighetens tjener. Da vi har flere lange artikler en tid utover, må vi dele på den. Det er mange gode tanker og han henviser til en rekke bibelsteder — nesten for mange efter vår mening — som viser hvordan menighetstjenerne skal være.

Trogstad.

Den 26. juni gikk turen til Trogstad, hvor en skare barn og voksne var samlet til søndagsskolestevne på gården Karlsrud. De fleste var kommet fra Askim, som også stod for arrangementet. Det var en glede å være tilstede på stevnet der. Vi hadde solskinnsvær hele dagen og barna frydet og gledet sig.

Møtene holdtes på en stor låve.

Første møte var for barna hvor undertegnede og br. Evnby fra Askim samtalte med dem. Kl. ½4 holdtes offentlig møte, hvor Askim Karlson og Th. Johansen var talere. Askimvennene har et prektig sangkor, som deltok med sang på begge møter under ledelse av br. Ivar Hansen, som også står som leder for søndagsskolen i Askim. Strengemusikken deltok også.

Gud skal ha all ære for den herlige dag. Måtte også vår interesse for dette arbeide bli større.

Slike stever oppmuntrer barna og ikke minst de som år efter år strever med de små.

Det er et rop fra alle søndagsskolearbeidere om å få de troendes forborn og bistand. Gi oss mere rum for barnearbeidet. Må ingen sette noen stengsler for de kjempende menn, kvinner og ungdom, som år efter år strider denne, i manges øine, utakknemlige kamp: Barna for Jesus!

Vi trenger oppmuntring, forborn, mere frihet for arbeidet og forsamlingens hjelpende hender og dens fulle støtte.

Da blir arbeidet lettere.

S. T.

Stevnet i Øvre Skiptvet.

Det er nu stevnenes tid og søndag den 26. juni var det vennene i Øvre Skiptvet som hadde innbudt til stevne på gården Ødegård. Det var fremmott venner fra flere steder og flere predikende brødre og søstre.

På formiddagsmøtet talte br. Ledang ut fra Salm. 73 og delte ved hvad Asaf fikk se da han gikk inn i Guds helligdomme. Br. Lars Rabben talte fra Mark. 14, 1—9 og stanset ved uttrykket: Hun gjorde hvad hun kunde. Deretter en pause og kl. 3 samledes man igjen. Br. Ersrud leste Esai. 47, 1—9 og nevnte noen av

vannets egenskaper, at det slukker tørst, renser, bærer og gir kraft. Br. Glittenberg sang og vidnet om at han var glad for å være kalt til å gå med evangeliet til Afrika. Br. Aimar Evensen ta'te ut fra 1. Sam. 3, 1—11 og stanset særlig ved at vi må leve slik at Gud kan åpenbare sig for oss.

Neste møte kl. 6 var det frie vidnesbyrd. Br. Hans Utne talte om Herrens lofter til de som strever og har det tungt. Han vil gi hvile. Str. Thuen der skal reise til Kina, str. Johanna Rife, br. Ludvig Agnes, Råde og flere vidnet om Herren. Brodrene Ersrud, Glittenberg, str. Thuen og strenghemusikken sang til Herrens pris på møtene. Siste møte overgav en eldre kvinne sig til Gud og ønsket å bli frelst. Han støter ingen bort. Lovet være Gud. G. I.

Misjonslopp.

Til str. Johansen og Pedersen er innkommet til bedehus: O. Mjelde, Svenkerud kr. 20, ubenevnt. do. 10, venner på Gol 30, hvorfor herved kvitteres med hjertelig takk. Beløpet vil bli sendt snarest og hvis noen ønsker å gi bidrag, vær snild og send pr. omgående, så vi får sendt det sammen med det innkomne.

Broderhilsen
G. Iversen.

I Sverige

er der 15 selskaper som arbeider for den ytre misjon. Disse selskaper underholder 727 misjonærer.

Økede inntekter.

Til Det norske misjonsselskap er i første kvartal innkommet kr. 30,000 mere enn i første kvartal ifjor.

Fra Mukden.

I nummer 9 av «Misjons-Rosten» under overskriften «Adresserandring» ser jeg at søster Olga Schult har sendt vår gamle adresse her i Mukden.

Siden søster Schult reiste gjennem her har vi flyttet og således forandret vår bolig-adresse mens vår postadresse er den samme.

Vi skal være meget glade å stå til tjeneste for venner som kommer gjennem Manchuria på vei til andre dele av Kina. Om telegram sendes angående ankomst til Mukden så må vår bolig-adresse brukes ellers kan det bli forsinkelse som umuliggjør det for oss å møte frem på jernbanestasjonen i tide.

Vore adresser er som følgende: Martin Kvamme, Hsio Hsi Kwan Ta Chieh No. 63, Mukden, Manchuria.

Postadresse: C. P. O. Box No. 3, Mukden, Manchuria.

Med kjærlig hilsen
Martin Kvamme.

Bønn og faste

er grunnlaget for alt misjonsarbeide. Det vil med andre ord si: personlig omgang med Gud og selvfornektelse.

— Troen mottar, kjærligheten meddeler. Troen farer op til himmelen og henter nåde over nåde, kjærligheten farer ned til jorden og meddeler næsten alt det gode som er mottatt av Gud.

H. Müller.

Også I skal vidne.

Vi som selv er blitt delaktig i frelsen, har fått den oppgave betrodde å bære frelsens budskap ut til jordens ytterste grenser, at alle må høre det vidunderlige evangelium, at det store jubelår er kommet med eftergivelse av all gjeld, loslåtelse for alle syndens slaver og frihet for alle plagede. Hvilket tillitshverv! Denne dyre, blodkjøpte frelse har Kristus så å si betrodd i våre hender. Hvad om vi svikter? La oss bli stille overfor de uoverskuelige følger av dette: Kristus sviktet ikke. Han holdt ut på korset under usigelige lidelser, til alt var fullbragt. Skal sjelene da dø og fortapes, fordi vi forsømmer å vidne om denne fullbragte frelse? Drar vi da ikke blodskyld over oss? Han stoler på oss. Skal vi svikte hans tillit?

«Min fred gir jeg eder».

Blandt de sårede under slaget ved Sedan var en artillerist. «Kan jeg ikke gjøre noe for Dem?» spurte hans kaptein, da han så, det bar mot døden. «Skal jeg ikke sende Deres foreldre en hilsende?» «Takk, men de er begge døde», svarte soldaten. «Har De da ikke en bror eller søster, jeg skal skrive for Dem til?» fortsatte kapteinen. «Takk, jeg har ingen søskend hatt», lod svaret.

«Men skal jeg da ikke hente noe brennevin til Dem?» foreslo kapteinen opmuntrende og mente å ha truffet det rette; men det stille svar lod bare:

«Nei, takk.»

«Er det slett intet jeg kan gjøre for Dem?» spurte kapteinen igjen.

«Jo, det er der,» svarte den sårede. «i mitt tornister har jeg et Nytestamente. Vil De der slå op på Joh. 14, hvor Jesus taler om freden og lese det sted for mig.»

Efter noen soken fant kapteinen kapitlet og leste: «Fred efterlater jeg eder, min fred gir jeg eder ... eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke.»

«Herr kaptein, den fred eier jeg,» lod det nu fra den døende, og med denne bekjennelse gikk han herfra.

«Barometer-kristne».

«Bli ikke barometerkristne», sa engang den bekjente Dorothea Trudel i Männedorf.

Barometerkristne; Et barometer er jo det mest foranderlige i hele huset. Det forandrer sig ofte flere ganger om dagen. Snart står det høit, snart lavt. Hvem kan beregne det?

Men ligner et barometer — det må jo dog være ilde — og især for en kristen, dog er det ikke mange sådanne? I det ene øieblikk synker alt sammen, og en klager: A, det nytter intet, intet. Det er bedre, at jeg dør enn lever!

Idag ser oiet så klart og tillitsfullt fremover alt er så lyst. Imorgen er alt grått, og verden er bare en eneste stor jammerdal.

Idag er man så sikker i sin sak og står der «klippefast». Så — om litt er man som et rør, der skjælver for enhver luftning, «likesom en havsbølge, der røres og drives av vinden.»

Selv de største menn i Guds rike har ikke vært så helt fri for

Vennestevne

Søndag den 10. juli avholdes vennestevne på «Betel» Storsteinnes i Balsfjord. Man anmelder sig enten til Nils Tollefsen eller Edv. Mathisen begge på stedet. Eller til undertegnede, postbox 34, Tromsø.
Enhver er velkommen!
For vennene
Henrik Eilertsen.

sådanne indre barometervekslinger. Og det er godt å tenke på Elias's motløshet, — han, der dog hadde stått så klippefast — så må vi huske på, hvor uhyre store vanskelighetene var. Men når enhver liten ubehagelighet vil gjøre en trist og tung få en i «dårlig humør,» da er dette både synd og skam.

Ti hvad sådanne barometerkristne kan påføre sin neste av sorg og smerte, er forferdelig. Og som man til slutt taper for den slags folk. Og som kristendommen lider ved dem. Det er nok noe sant i hvad Drummond en gang sa: Guds kjærighet til stakels syndere er forunderlig. Men hans nådemodighet med sådanne lunefulle kristne er en ennu større hemmelighet.»

Herren sender sitt ord

som en dyp redningsstige ned i vår bedrovelses dyp for at vi i dens trin skal kunne stige op i det høie.

Besser.

Misjon-Rosten's kommisjonærer:

Kontingenten kan betales til følgende — derved spares porto: Arendal: K. Iversen, Havet 44. Askim: Johs. Dahl. Bergen: Frk. Hansine Gjertsen, Sydneshaugen 13. Dalst., Eidsvoll: Baker T. Johnsen eller Rudolf Gustavsen.

Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Halden: Elias Olsen, Elverhøi, Berg.

Moss: Josef Olsen, Bratengt. 2. Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2.

Charsten Blegeberg, Konowsgt. 21 III.

Rygge: Olav Gundersen eller Hans Utne.

Saltens, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnar Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrid Abrahamson.

Stemmenstad: Joh. O. Johnsen.

Volda, Sunnmør: M. Stove.

Haugesund: Bolette Alfsen, Øvre 114.

Dessuten kan bladet bestilles hos de fleste frie predikanter og misjonærer.

MISJONSHUSET, SARPSBORG

Regelmessige møter holdes: Søndag møter kl. 10.30 og 6. Mandag kl. 8: Friluftsmøte på Borghaugen, i tilfelle regn på lokalitet. Tirsdag kl. 8: Misjons- og bonnemøte. Torsdag kl. 8: Evangelisk møte. Hver første lørdag i måneden menighetemøte. Sang og musikk, alle velkommen!

Vennestevne
avholdes på «Klippers», Saltnes Råde, søndag den 3. juli. I stevnet deltar flere tilreisende predikende brodere. Motene begynner kl. 10.30 form. Kl. 4 og 7 efterm. Niste, mugge og kopp medtas. Kaffe og melk føst kjøpt på stedet.
Alle velkommen!
For vennene
Lars Lervik.

Vennestevne
holdes på Karmel, Svelvik, søndag 3. juli. Alle hjertelig velkommen.
Ragnvald Volden.

Vennestevne
avholdes på «Fjordvang» Vestre Gran, Hadeland den 3. juli. Motes kl. 11 form.
Tale av Mical Kristiansen og Harald Bysveen m. fl.
Kaffe og mineralvann på stedet.
Hjertelig velkommen!
På forsamlingen vegne
Erik Aserud.

Vennestevne
i Eidsvoll.
Velkomstmøte lordan aftan den 9. og på Festiviteten søndag 10. juli.
Velkommen i Jesu navn.

GUDS PLAN

Forts. fra 1. side.

disposisjon mørkets hære, og disse mørkets hære virker i mange mennesker i våre dager. Det er intelligensens dage vi lever i. Folk tror, at fordi en mann er intelligent og lever et pent liv, må alt hvad han sier og skriver følges. Skriften lærer oss at hele verden ligger og sover i det onde (det er som det skal leses på gresk). De ugjenfødte menneskers verden, de ufrelste venners verden, er under satans kontroll. (1. Joh. 5, 19.)

Nu er djevelens anslag i våre dage på en særlig måte rettet mot evangeliets forkynnelse (2. kor. 4, 3-4) Vi prester som forkynner evangeliet — og dere sjelevinnere — vi vet at vi kommer i konflikt med fryktelige onde makter når vi søker å redde sjelen «som brennes av ilden». I dette sjelevinnere arbeide kjemper vi ikke mot kjød og blod, men mot makter og myndigheter, mørkets makter, og de setter alt inn på å bringe oss til å lide skibbrudd på troen, og gjøre oss ubrukelige for vår Herre; vi er aldri fri for deres lumskte angrep. Vi erfarer dette i vårt bonneliv. Det er meget få menn eller kvinner som kjenner til eller praktiserer den seirende bønn. Det er få menn eller kvinner som virkelig faller på sitt ansikt for Gud med inderlig begjæring om at Kristus må bli ophøiet og at sjelen må bli frelst. Vi kjenner alle til hvorledes vi i våre stille bonnestunder synes å bli opfylt av så mange andre tanker, for at vi skal hindres i å komme i virkelig berøring med Gud. Djevelen går til angrep på oss i vårt bonneliv. Men der er en ting til. En av kristenhetens forbannelser idag er de som fører den «halve sannhets» lære, mennesker som ikke vil erkjenne hele Guds ord. De vil ha evangeliene og tro dem, men de vil forkaste resten av bibelen, bare fordi de ikke forstår det. Denne «halve sannhets» lære gjør menighetene maktesløse. En av de alvorligste fremstillinger om djevelens virksomhet finner vi i 2. kor. 11, 13-15.

Her forteller apostelen Paulus oss ganske tydelig at der vil finnes lærere i menighetene, som drives av djevelen. «Satan selv skaper sig om til en lysets engel; derfor er det ikke noe stort, om og hans tjenere skaper sig om til rettferdighets tjenere». Jeg vil derfor inntendig anbefale enhver å erkjenne hele bibelen, for første kapittel til Apenbaringens siste kapittel. Den er Guds ord. Den

har bevist sig å være Guds ord gjennom alle tidsaldre. Våre barn får også gode og velskrevne, men på samme tid farlige bøker i hendene gjennom skolene og studentene gjennom universitetene. Det er det samme hvor gode og tilsynelatende klokt skrevne disse bøker er, såfremt deres lære ikke er i harmoni med hele Guds ord, er de ikke av Gud, men av den onde.

Jeg vil nevne enu en ting. Ingen av oss kan noie sig med å være noe mindre enn absolutt behersket av den Hellig And. Jeg ber eder inntendig, la Gud ha sin vei med eder; i motsatt fall vil det unnviede i eders liv, den syndige vane, bli et fofestefe for djevelen til å odelegge eders vidnesbyrd. Da vi erfarer at djevelen arbeider så listig i våre menigheter, så la oss gå til Gud i disse siste dage, og si at vi ønsker å være hans helt igjennem, hengitt til ham, ledet av ham, fylt av hans And, lært av ham, så vi kan være bevart fra synd og villfarelse, og på samme tid være rede for den herlighet som så snart kan finne sted, da vi skal se vår Herre ansikt til ansikt.

Tilgivelse.

Der er et ord i Skriften om tilgivelse, som ingen kristen noen sinne må glemme: «Forlater I menneskene deres overtredelser, vil eders himmelske Fader også forlate eders overtredelser; men forlater I ikke menneskene deres overtredelser, vil eders himmelske Fader heller ikke forlate eders overtredelser. Matt. 6, 14-15. Guds vilje til å tilgi oss skal tilskynde og forplikte oss til å tilgi andre. Tenk bare på det syndens berg som hvilte på ditt eget hjerte og som det helt oversteg dine evner og krefter å fjerne! Og heller ikke andre kunde befri dig for det; men Gud kunde, og han gjorde det så inderlig gjerne. Når en kommer til oss og ber om tilgivelse, da bør vi gjerne og kjærlig gi den og ikke rippe op i saken. Og vi skal tilgi så redelig og helhjertet, at han kan føle sig overbevist om, at denne tilgivelse virkelig er opriktig og altomfattende, så at vi ikke derefter huser det minste gran av oppgjemt uvilje mot ham. Hvis vi tilfulle så hvilke forferdelige resultater et utligvelig å tilgi.

Først og fremst hindrer det oss i å ha fred med Gud. Tilgir vi

ikke, blir vi heller ikke selv tilgitt. Det fortelles om de første kristne, at de om morgenen på den dag de skulde delta i Herrens nadver, spurte hinannen om der var noe utliggt imellem dem, og hvis dette var tilfellet blev det straks gjort op. Det er den rette ånd! Vi kan ikke nærme oss ham noen tid med en utliggivende ånd. Hvad vilde der ikke skje, om alle bekjennende kristne, innen neste søndag opprinner vilde være aldeles sikre på at alt hvad der var utliggt, var gjort op, renset bort, slettet ut for evig!

Hjemlov

Den kjente danske predikant Jensen Maar døde den 10. mai i Brovst, Nord Jylland.

I mer enn 20 år var han meget syk av astma; men så fikk han lungebetændelse og efter få dage døde han.

Jensen Maar var født i Hillerød på Thyholm den 20. november 1856. Hans far var fisker.

Omkring 1870 kom han med i en sterk åndelig bevegelse på Thyholm. Da han var 19 år blev han knyttet til Indremisjonen. Men allerede i begynnelsen av 80 årene begynte han å virke fritt Han reiste da rundt med evangeliet over hele Nord Jylland. De første årene var vanskelige og prøvende. Ofte fikk han ikke hus for natten; men måtte ligge under hoistakker og i båtøst og lignende steder. Men det brente en ild i hans hjerte, synderes frelse lå ham slik på hjerte at han ikke lot sig stanse, men holdt ut i alle trengsler. Snart begynte folk å komme i sydenod og så blev det frelsesfryd og mange er de som Jensen Maar fikk lede til Jesus. Han var en rydningsmann og blev en banebryter av de få i Danmark. I mange år var han Frimisjonens formann.

Jensen Maars forkynnelse både til de troende og til de ufrelste var enkel, men dyp, varm og rett på sak, skarp og alvorlig. Men det var salvelse og lægedom. Også her i Norge var Maar godt kjent og meget skattet som predikant og for sin renskårne og kjærlige ferd. Omkring år 1900 hadde han en ny åndelig opplevelse, hans prediken blev efter den tid meget om at Guds folk måtte helliges og frigjøres, bli seirende. Også her i landet, blev ved denne forkynnelse mange ført inn i et dyper liv i Gud. Mange venner hadde han i Norge, mange av oss elsket ham og mottok med vemod budskapet om hans død. Den rettferdige ihukommelse er til velsignelse. Ordsp. 10, 7.

A. B.

Vi ber ofte Gud om å forandre vår ytre tilværelse, men når Gud legger sin hånd på oss for å forandre oss selv, så løper vi straks mot døren for slippe bort i stedet for å bli under denne velsignede hånd. Naturligvis, hvis Gud selv forandrer våre kår og våre omgivelser, så er forholdet et annet. Men inntil han gjør det, er det best for oss å bli stående inne under våre nuværende kår og gjøre alvor av at den plass hvorpå vi står blir talmodighetens hellige grunn for oss.

FOR FAMILIENS YNGSTE

ENSEMPLT SMITTER

En liten avisuttgitt om sig trett inn i en sporvogn og satte sig ned i et ledig hjørne. Her sovnet han inn. Straks efter kom to unge damer inn, og satte sig bent overfor gutten. Den lille fatter var nakne, klærne fillete og hans bleke, magre ansikt fortalte om sult og mangel. Den ene av damene la merke til at guttens kinn hvilte på den hårde vindusramme. Hun reiste sig løftet hans hode forsiktig op med den ene hånd, mens hun med den annen la sin biote, varme muffe inn under til hodepute.

Dette blev straks lagt merke til av de andre som var i vognen. Og her nu bare hvordan det gikk. En gammel mann, som satt ved siden av rakte damen et kronestykke, idet han pekte bort på gutten. Hun forstod hvad han mente og tok kronestykket. En annen mann fulgte nu eksemplet; en fattig kone kom med noen kobberpenger. Og for den unge damen egentlig visste av det, holdt hun mange penger i hånden til hjelp for den fattige gutten. Alle passasjerene som var i vognen hadde gitt sin gave.

Eksemplets makt er stor. Har du sett hvordan det går når du kaster en sten i vannet? Ringbølgen efter stenen vokser sig større og større utover. Slik gikk det også her i sporvognen, og slik går det i grunnen alltid. Den vennlige dames lille kjærlighetsgjerning gjorde at alle de 30 menneskene i vognen syntes synd på gutten.

10 LIVSHJEGLE

Den kjente württembergiske presten Karl Kapff, som Gud brukte til velsignelse, skrev som 17-årig følgende livsregler:

1. Jeg vil aldri noen morgen stå uten bønn og lovrising til Gud.
2. Jeg vil aldri foreta mig noe arbeid, jeg ikke ville gjøre om Jesus Kristus synlig stod hos mig.
3. Jeg vil daglig lese i Bibelen, særdeleshet i det Ny testamente, og hver dag lære utenaad et vers av det leste.
4. Jeg vil, så vidt jeg formår, hjelpe mine medmennesker med råd og gode råd.
5. Jeg vil stadig ha det ord for meg. Hvad du vil at menneskene skal gjøre mot dig, gjør det mot dem, og hvad du ikke vil, at de skal gjøre mot dig, gjør du heller ikke det mot dem.
6. Jeg vil hver dag være trofast min forbønn, særlig for mine foreldre, søkende og venner.
7. Jeg vil elske mine venner av hjertet, ta imot deres formaninger, og av dem og ære dem.
8. Jeg vil avstå fra alle begjær som ikke er av Gud, og være rede til å ofre saken også det som er tiltatt.
9. Jeg vil aldri ved dovenskap og kiggang gjøre mig uverdigg til å elske sundt legeme og krefter til å arbeide og derved neikalle Guds og mine foreldres mishag over mig.
10. Jeg vil aldri gå til hvile uten et bønn og takksigelse til Gud og uten grundigg å ha prøvd mig selv for ham.

Der er dem som strer ut og får enu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24.

Kina.

- F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberget, 16, Oslo.
- STR. DØRUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
- HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand.
- JENS FJELD: K. Aarmo, Sid st.
- OLGA SCHULT: Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Schæfferstr. 10 I, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
- M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpsborg.
- TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
- BERNHARD NILSEN: Nilstne Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

Mansjuria.

- MARTIN KVAMME: Misjons-Rosten, Sarpsborg.

Finnmark.

- OSKAR GAMST, Breivikbotn.
- HENRIK EILERTSEN, Postboks 34, Tromsø.
- DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
- ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
- KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Forsangerfjord.
- DORTHEA KLEM: Tora Finerud, Danvik, Drammen.

Argentina.

- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Senstebø, Otterholdt, Bo, Telemark.
- SIGURD GRØNVOLD: Joh. O. Johnsen, Slemmeslad.

Afrika.

- HILMA HERMANSEN: Ole Krogstad, Soli, Rælingen.
- INGRID LOKKEN: S. W. Bjertnes, Torshov p. o. Øst.
- MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldsv. Lilleaker pr. Oslo.
- HANSINE NESFOSS: Constanse Nostdal, Solheimsgt. 1, Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydneshaugen 6, Bergen.
- DEN NORSKE KONGOMISJON: ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India.

- ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
- FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbank Halden.
- BORGHILD NORDLI: Dronningens gt. 20, Narvik.
- HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passabæk p. o. Sandnes.
- RAKEL EDVARDSEN: O. Langerud, Numedalsbanen, Kongsberg.
- B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseld, Telemark.

Hjemneværende misjonærer.

- India: DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lilleker.
- HANS SVENDBERG: J. Karlsen, Haldens veveri, Telemark.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestredet, velen 19, Drammen.
- Afrika: EMMA HOEL, Parkveien 6, Oslo.

Utgit ved en redaksjonskomité

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg